

## Arrest

nr. 52 156 van 30 november 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 december 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 april 2010.

1.3. Op 27 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **" A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn in Mumtaza, Alexandrië, de Egyptische nationaliteit te bezitten en als moslim geboren te zijn. Uw familie was niet strikt religieus. U hebt een oudere broer M(...) en een jongere zus, M.(...). U verdiende uw brood als elektriciën. Vanaf 2007 begon uw broer naar de moskee te gaan en te bidden en begin 2008 kwam u te weten dat hij de Moslimbroeders (MB) had vervoegd doordat hij bebaarde vrienden mee naar huis bracht die u verboden nog gouden juwelen te dragen. In die periode kregen jullie het bezoek van de sheikh van de moskee die jullie aansprak over het lidmaatschap van uw broer. Uw vader praatte daarop met uw broer, maar uw broer gaf hem duidelijk te verstaan dat hij geen afstand van deze beweging wenste te doen. Diezelfde dag kwamen twee leden van de MB naar uw huis en probeerden u ervan te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. Door uw beroep kwam u immers in huizen die eigendom waren van christenen en u zou dus de aangewezen persoon zijn om de daar wonende christenmeisjes mee te nemen en te bekeren. U weigerde hierop in te gaan en ze beschuldigden u ervan onrein te zijn, waarop uw vader hen de deur wees. Kwaad verlieten ze het huis en uw broer liet u weten dat u tot twintig zweepslagen was veroordeeld. U legde geen klacht neer bij de politie daar deze toch niets zou ondernemen, doch uw vader gaf uw broer te verstaan dat, mocht er u iets overkomen, hij hem het huis zou uitzetten. De volgende dag bleken uw juwelen zoek te zijn. U sprak uw vader hierover aan en deze liet u weten dat uw broer ze had verkocht en het geld aan de MB had gegeven. Aanvankelijk beweerde uw broer dit gedaan te hebben opdat u geen zweepslagen zou krijgen, doch even later gaf hij toe dat dit niet de reden was. Toen uw vader dit hoorde zette hij uw broer uit het huis, dit gebeurde in mei 2008. U zag uw broer daarna enkel nog op straat. Daar uw vader geen goede gezondheid had probeerde u tot een verzoening te komen met uw broer. Omwille van diens ziekte, wendde uw broer ten overstaan van uw vader voor dat hij de MB had verlaten, in werkelijk bleef hij tot hen behoren. Dertien dagen later overleed uw vader en werd u kostwinnaar van de familie. De MB begonnen regelmatig bij u thuis te vergaderen en u hoorde hen zeggen dat ze wensten dat uw zus de niqab (sluier) zou dragen. Toen u dit hoorde wees u iedereen de deur. Uw broer kwam terug en insisterde dat jullie zus de niqab moest dragen. Hierna begonnen de MB u op straat aan te spreken en probeerden ze u ertoe over te halen christelijke meisjes bij hun families weg te halen. Telkenmale weigerde u, waarop u werd beledigd. U begon zich te interesseren voor het christendom, mede onder invloed van uw christelijke vriend, G.(...). Enige tijd later vond uw broer een bijbel in uw kamer en werd u door hem beledigd en geslagen. Op 15 november 2008 liet u zich dopen, waarna u regelmatig naar de kerk ging. Dit werd door verschillende mensen opgemerkt en het nieuws deed de ronde. In mei 2009 stonden plots uw broer en 8 andere MB in uw huis. U werd door uw broer geslagen en hij verbood u nog naar de kerk te gaan. U bezocht daarop een verderop gelegen kerk, maar ook dit werd opgemerkt. Weerom werd u met uw broer en de MB geconfronteerd, uw broer doorzocht uw kamer en vond een bijbel, een evangelie en een aantal foto's van heiligen. Hij gooide alles op de grond en iedereen trapte erop, waarna alles in brand werd gestoken en u met de dood werd bedreigd. U werd aan handen en voeten geboeid en in uw kamer opgesloten. Uw moeder en zus werden bedreigd en mochten u niet bevrijden. 's Avonds laat werd u door 3 mannen in pak losgemaakt, uw identiteitskaart, legerboekje, gsm en geboorteakte werden geconfisqueerd. Uw broer zei dat u verdiende wat u te wachten stond. U werd in een auto geduwd, vervolgens naar een bureau van de staatsveiligheid gebracht waar u voor een officier moest verschijnen die u meedeelde dat u daar niet zou weggaan indien u niet opnieuw moslim zou worden of 'naar de psychiatrie' zou gaan. Uw vingerafdrukken werden genomen, een foto werd gemaakt en er werd een document opgesteld dat u weigerde te tekenen. U werd daarop mishandeld, later werden u beelden op computer getoond waarop dit was te zien. U werd weer mishandeld en verloor het bewustzijn, u kwam op 26 november 2009 terug bij kennis in het ziekenhuis, Al-Meri. Van de verpleger kwam u te weten dat er bij uw deur een bewaker van de staatsveiligheid stond maar dat er mensen waren die u zouden helpen. U mocht hem echter geen vragen stellen. U moest de volgende ochtend, wanneer de bewaker binnenkwam om u te controleren, zich slapende houden en wanneer de bewaker weg was om te bidden, de witte jas aantrekken die zich in de badkamer bevond en het ziekenhuis verlaten. U deed wat u was opgedragen, nam een taxi naar de wijk Boqla, meer bepaald naar de kerk in de straat al-Seif en trof daar S.(...) aan, een christelijke zakenman met wie u bevriend was. Hij kende uw verhaal al en nam u mee naar het ziekenhuis van de kerk Umm al-Nour, u kon daar echter niet blijven daar men vreesde dat u daar gezocht zou worden. U werd naar een appartement aan de zee gebracht en de volgende dag, op 27 november, werd u naar Caïro overgebracht, waar u tien dagen verbleef. Via S.(...) vernam u hier dat uw vriend G.(...) gearresteerd was door de staatsveiligheid. Via S.(...) kwam u in contact met M.(...), een passeur, die uw vertrek uit Egypte regelde. Hij voorzag u van een paspoort waarvan u geen enkel gegeven kent en samen verlieten jullie het land via de luchthaven van Caïro en vlogen jullie naar België. Op 9 december 2009 vroeg u hier asiel aan. Sinds uw verblijf hier werd u enkel twee keer gecontacteerd door S.(...) om te zien of het goed met u ging. Op 1 januari 2010, tijdens het tweede contact, hebt u van hem vernomen*

dat priester A(...), die uw doopakte heeft getekend, gearresteerd werd. Hierna heeft u geen contact meer met S(...) gehad. U heeft geen nieuws meer over G(...), noch over A(...), noch over uw eigen situatie.

### **B. Motivering**

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

**Vooreerst kan de manier waarop u beweert uit het ziekenhuis te zijn ontsnapt totaal niet overtuigen.** U verklaart immers te zijn opgepakt en mishandeld door de staatsveiligheid; uiteindelijk diende u omwille van de door u ondergane mishandelingen voor behandeling in het ziekenhuis te worden opgenomen en stond er een bewaker van de staatsveiligheid 24 op 24 uur voor uw deur (CGVS, pp.6-7). Uit de door u geschilderde gang van zaken kan worden afgeleid dat de staatsveiligheid uw zaak zeer ernstig nam en er alles aan deed u te bewaken en onder haar controle te houden. In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat uw bewaker het risico nam zijn post te verlaten, en u dus onbewaakt achter te laten, om in kader van de 'eid' zijn gebeden te gaan doen. U hiermee geconfronteerd stelt u dat de bewaker op eigen initiatief handelde en hij sowieso niet op u mocht schieten. Gezien het niet meer dan logisch is dat een bewaker door deze dienst opgeleid en tewerkgesteld zich maar al te zeer bewust moet zijn van zijn verantwoordelijkheid en de repercussies zo hij hieraan zou verzaken, kan zijn zeer lakse manier van handelen totaal niet overtuigen, net zomin als uw verklaring dat een verpleger, wetende dat u door de staatsveiligheid was gearresteerd, u tijdens zijn dienst waarin hij voor u verantwoordelijk was, zou laten ontsnappen. U hiernaar gevraagd stelt u enkel dat hij misschien medelijden met u had (CGVS pp.6-7). Weerom kan er met uw uitleg geen genoegen worden genomen daar er van kan worden uitgegaan dat deze verpleger, die u niet eens kende, maar al te goed op de hoogte was van het risico dat hij zou lopen zo zijn aandeel in uw ontsnapping aan het licht zou komen, temeer de staatsveiligheid hierin was betrokken.

Voorts verklaarde u dat u tijdens uw verblijf in Caïro van S(...) zou hebben vernomen dat **G(...) door de staatsveiligheid was gearresteerd** (CGVS, pp.2, 7). U vermoedt dat dit te wijten was aan het feit dat G(...) wist dat u christen was geworden. In dit kader dient aangestipt dat u echter **niet weet te vertellen** of G(...) al dan niet nog steeds wordt vastgehouden, en waar hij dan wel werd of wordt vastgehouden. U hebt hieromtrent geen navraag gedaan. Ook bent u **totaal niet op de hoogte** of uw andere vriend Y(...), die moslim is, al dan niet problemen heeft omwille van uw bekering (CGVS, p.2). Uw nonchalante houding onderstreept andermaal de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, mocht er hieraan immers geloof worden gehecht dan is het niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou stellen zich hiernaar te informeren daar accurate informatie met betrekking tot de situatie van G(...) en eventueel Y(...), essentieel is om uw eigen vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat u sinds uw verblijf in België tweemaal werd gecontacteerd door S(...), de laatste keer op 1 januari 2010. U kwam toen te weten dat priester A(...) door de staatsveiligheid was gearresteerd. U gevraagd waar hij zich nu bevindt **moet u hierop het antwoord schuldig blijven en moet u toegeven niet eens te weten of hij al dan niet werd vrijgelaten**. Daarenboven hebt u **geen verdere informatie omtrent uw eigen situatie**, u zou zelf nooit iemand in Egypte gecontacteerd hebben. U vergoelijkt zulks door te stellen dat u schrik hebt en u daarenboven het nummer van S(...) niet kent. U zou tijdens de twee met hem gevoerde telefoongesprekken de tijd niet hebben gehad hiernaar te informeren. Ook de telefoonnummers van uw familieleden zou u niet kennen (CGVS, p.2). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar het niet meer dan logisch is dat, zo er enig geloof aan de door u aangehaalde asielmotieven kan worden gehecht, u alles in het werk zou stellen om accurate informatie te bekomen, niet alleen betreffende de situatie van de priester maar ook betreffende uw eigen situatie. Zulks is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Het feit dat u nagelaten hebt hierin concrete stappen te ondernemen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er **geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten**. Zo verklaart u in het bezit van een paspoort (waarvan u noch de nationaliteit, noch de daarop gevoerde personalia kent) het land via de luchthaven van Caïro te hebben verlaten. U kent enkel de kleur van het paspoort en dat uw eigen foto gebruikt werd. U gevraagd waarom u hier niet van op de hoogte was, stelt u dat u geen Engels kent en M(...) u had meegedeeld dat u dit niet moest weten. U dan gevraagd wat u zou gedaan hebben in geval van een controle, stelt u dat M(...) dan in uw plaats zou hebben geantwoord (CGVS, pp.1-2). Uw totale onwetendheid omtrent de in uw paspoort gevoerde personalia is niet acceptabel daar, en zoals algemeen is geweten, **individuele** controles tijdens een dergelijk traject meer dan waarschijnlijk zijn,

waardoor uw verklaring dat u hierop door M.(...) niet eens zou zijn voorbereid dan ook totaal ongeloofwaardig is. Ook de vaststelling dat u niet weet te vertellen met welke luchtvaartmaatschappij u hebt gevlogen kan niet overtuigen daar een dergelijk gegeven verschillende keren tijdens de vlucht wordt omgeroepen (Verklaring DVZ, punt 34). Deze vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te hebben gereisd, maar ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een aantal stukken neer: vooreerst een kopie van uw doopakte. Dient te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. Voorts een attest van een psycholoog waarin gewag wordt gemaakt van de gebeurtenissen die u in Egypte beweert te hebben ervaren en een aantal doktersattesten die betrekking hebben op medische problemen en foto's waaruit blijkt dat u letsels hebt opgelopen. Het CGVS betwist niet dat u letsels hebt opgelopen doch kan zich geen correct beeld vormen wat de oorzaak hiervan is of in welke omstandigheden u deze letsels hebt opgelopen, daar er gezien bovenstaande opmerkingen aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet bij machte bent ook maar enig identiteitsdocument neer te leggen, waardoor uw identiteit niet kan worden geverifieerd.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en tracht hij aan te tonen dat in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève. Hij benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient te worden genomen en stelt dat het, om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Egypte en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Hij wijst er tot slot op dat de mensenrechtensituatie in Egypte kan rekenen op een enorme aandacht van de internationale gemeenschap.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat uit een artikel van begin dit jaar kan worden afgeleid dat het geweld ten aanzien van christenen in Egypte enorm toeneemt. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten: een artikel van Hugo Scherff "Geweld tegen Egyptische christenen stemt tot nadenken", een blogbericht "Vranckx opent onze ogen voor moslimgeweld tegen christenen in Egypte" en een artikel van 17 januari 2010 van One Free World International "Christmas Eve Massacre in Egypt".

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de manier waarop hij beweert uit het ziekenhuis te zijn ontsnapt totaal niet kan overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hij geen navraag heeft gedaan of zijn vriend G. al dan niet nog steeds wordt vastgehouden en waar hij dan wel werd of wordt vastgehouden en hij verder totaal niet op de hoogte is of zijn andere vriend Y. al dan niet problemen heeft omwille van zijn bekering, welke nonchalante houding andermaal de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen onderstreept, (iii) hij evenmin weet of priester A. al dan niet werd vrijgelaten en hij daarenboven geen verdere informatie heeft omtrent zijn eigen situatie, terwijl accurate informatie hieromtrent essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten zodat het feit dat hij heeft nagelaten hierin concrete stappen te ondernemen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven ondermijnt, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij beweert het land te hebben verlaten, zoals omstandig wordt uiteengezet en (v) de kopie van zijn doopakte slechts een kopie is waarvan de authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven, het attest van de psycholoog, de doktersattesten en de foto's waaruit blijkt dat hij letsels heeft opgelopen niet toelaten een correct beeld te vormen van wat de

oorzaak hiervan is of in welke omstandigheden hij deze letsels heeft opgelopen en hij verder niet bij machte is om enig identiteitsdocument neer te leggen waardoor zijn identiteit niet kan worden geverifieerd.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2010 (CG nr. 0919966), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.6.2. Vooreerst slaagt hij er niet in te overtuigen dat hij zich daadwerkelijk tot het christendom heeft bekeerd. Zijn verklaringen hieromtrent zijn immers vaag en weinig doorleefd en bovendien blijkt zijn kennis over het christendom quasi nihil te zijn: "(...) Ik liet me dopen en keek naar de tv, kanaal 'het leven'. V: Waaruit bestaat de bijbel? A: Oude testament, er zijn er eigenlijk vier. Vier evangeliën. Morus, Johannes, Matthias, Loa. V: Wat is de drievuldigheid? A: Ik ben nog niet helemaal tot op de boden, ik begin pas te leren, ben nog maar een jaar gedoopt en maar tien keer naar de kerk gegaan. V: Vooraleer gedoopt te worden, moest u dan geen lessen volgen? A: Neen, ik ging wel eens naar de mis. V: Vroeg u gewoon of u kon gedoopt worden of moest u iets doen? A: Ik vroeg het verschil tussen de islam en christianisme. Eerst aan G.(...) en dan aan priester, A.(...) G.(...), kerk Saint Vierge. V: Wat moest u doen vooraleer gedoopt te worden? A: Ik praatte met hem, bijv als iemand je slaat in de islam sla je terug, in het christianisme niet. V: Hebt u de bijbel gelezen? Neen, ben pas begonnen. V: Welke zijn uw favoriete feesten in het christianisme? A: Kerstmis in januari en we hebben Pasen. V: DWZ? A: Christus werd gekruisigd en de derde dag opgestaan. 4 april." (administratief dossier, stuk 5, p. 5). De bekering van een moslim tot het christendom is een ingrijpende en fundamentele beslissing in het leven van de gelovige, met mogelijk zware gevolgen. De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot een ander geloof, terwijl hij niet blijkt te beschikken over een minimale kennis van zijn nieuwe geloofsovertuiging, laat staan dat hij omwille van deze beweerdde geloofsovertuiging de door hem beschreven dagenlange foltering zou hebben ondergaan.

De door verzoeker bijgebrachte kopie van zijn doopakte vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing betreft het document louter een faxkopie. Hieraan wordt door de Raad geen bewijswaarde toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

Ook de door verzoeker bijgebrachte medische attesten en foto's waaruit blijkt dat hij letsels heeft opgelopen, kunnen niet worden aanvaard als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit deze stukken immers geenszins wat de oorzaak is van deze letsels noch in welke omstandigheden verzoeker ze zou hebben opgelopen. De behandelende arts / psycholoog kan immers slechts vaststellingen doen betreffende verzoekers fysieke dan wel mentale gezondheidstoestand doch de oorzaak van zijn medische en psychische problemen kan niet met zekerheid worden bepaald. Een van de medische attesten alsook het attest van een psycholoog maken weliswaar melding dat verzoeker werd gefolterd. De behandelende arts / psycholoog dient zich op dit vlak echter te baseren op verzoekers verklaringen, die niet op hun waarachtigheid worden getoetst.

2.6.3. Voorts kan, zoals reeds terecht werd gesteld in de bestreden beslissing, de manier waarop verzoeker beweert uit het ziekenhuis te zijn ontsnapt, geenszins overtuigen. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij verscheidene dagen in coma heeft gelegen en het dan ook niet evident is om alles in detail te vertellen. Hij herhaalt dat de ontsnapping gebeurde om 6 uur in de ochtend, op welk tijdstip hij normaal onder zware medicatie lag te slapen. De verpleger wist dat de bewaker op dat moment zou gaan bidden. Hij zou verzoeker gezegd hebben om die dag zijn medicatie niet in te nemen maar wel te doen alsof hij sliep. Verzoeker vervolgt dat de bewaker, voordat hij zijn post verliet, nog een controle heeft uitgevoerd in de kamer. Verzoeker lag zogenaamd te slapen zodat de bewaker niets opgewoons opmerkte.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze uiteenzetting niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het niet kan overtuigen dat zijn bewaker het risico nam zijn post te verlaten en hem dus onbewaakt achter te laten om in het kader van de 'eid' zijn gebeden te gaan doen daar het niet meer dan logisch is dat een bewaker opgeleid en tewerkgesteld door de staatsveiligheid zich maar al te zeer bewust moet zijn van zijn verantwoordelijkheid en de repercussies zo hij hieraan zou verzaken en het evenmin kan overtuigen dat een verpleger, die hem niet eens kende, en wetende dat hij door de staatsveiligheid was gearresteerd, verzoeker tijdens zijn dienst zou laten ontsnappen daar hij maar al te goed op de hoogte moet zijn geweest van het risico dat hij zelf zou lopen zo zijn aandeel in verzoekers ontsnapping aan het licht zou komen, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Daarnaast relateert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren omtrent het lot van zijn vriend G., priester A. en omtrent zijn eigen situatie, de door hem geschetste vrees. Verzoekers bewering dat zijn gsm in beslag werd genomen en hij dus geen contactgegevens meer heeft en hij er ook via het faxnummer van waarop S. hem de kopie van de doopakte stuurde niet in geslaagd is om contact te leggen met S., kan geenszins overtuigen. Verzoeker verklaarde immers twee maal telefonisch gecontacteerd te zijn door S. (administratief dossier, stuk 5, p. 2), gelegenheden waarbij hij dan ook in staat was om informatie in te winnen. Daarenboven stond niets hem in de weg om op dat ogenblik S. zijn contactgegevens te vragen. Verder verklaarde hij tijdens zijn gehoor dat hij wel de adressen kende van vrienden in Egypte (administratief dossier, stuk 5, p. 2) zodat hij wel degelijk in de mogelijkheid was om deze vrienden te contacteren. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en niet de minste poging heeft ondernomen om recente informatie te bekomen over het lot van zijn vriend G. en de priester A., noch op enige wijze heeft geïnformeerd naar de evolutie van zijn persoonlijke situatie, wijst op een gebrek aan interesse, een houding die afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om recente informatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

Wat betreft verzoekers bewering aangaande de arrestatie van G., dient de Raad overigens vast te stellen dat zijn verklaringen hieromtrent niet eensluidend zijn. Immers, waar hij in onderhavig verzoekschrift beweert dat de man werd gearresteerd omdat men vermoedt dat hij was betrokken bij

verzoekers ontsnapping, stelde hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat G. werd aangehouden omdat hij wist dat verzoeker christen was geworden (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

2.6.5. Tot slot hecht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet het minste geloof aan de manier waarop verzoeker beweert Egypte te hebben verlaten. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing is verzoekers totale onwetendheid omtrent de in het door hem gebruikte paspoort gevoerde personalia niet acceptabel. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid en dat verzoeker op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst.

In het verzoekschrift ontkent verzoeker dat hij nooit zou hebben gemeld welke nationaliteit het paspoort betreft en herhaalt hij dat het een rood en Europees paspoort was. Aan de hand van dergelijke omschrijving kan echter bezwaarlijk worden bepaald welke Europese staat het paspoort zou hebben uitgegeven. Ook verzoekers bewering in het verzoekschrift wel degelijk een persoonlijke identiteitscontrole te hebben ondergaan strookt niet met wat hij verklaarde tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde *“V: Waarom u niet op de hoogte over de identiteit van het paspoort? A: Ik ken geen Engels en M.(...) zei dat ik het niet moest weten. V: Wat zou u dan gedaan hebben in geval van een controle? A: Hij zou in mijn plaats geantwoord hebben.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker laat overigens na enige plausibele verklaring te bieden voor het feit dat hij zelfs niet kan verduidelijken met welke luchtvaartmaatschappij hij gevlogen heeft, welke bewering niet in het minst kan overtuigen daar dergelijk gegeven, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verschillende keren tijdens de vlucht wordt omgeroepen. Verzoekers houding getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een gebrek aan medewerking, temeer daar hij evenmin reisbescheiden voorlegt en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk maakt.

2.7. Tot slot benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar mensenrechtensituatie in Egypte in het algemeen en de situatie van christenen in het bijzonder, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de RvV, doelt op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toont hij geenszins aan dat er actueel in Egypte sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS